

A 70 éves Oláh János köszöntése

Oláh János

Vásznak a szélben

Reménytelen halántékkal
október ablakának dőlök.
Üvegen át sugárzik
az elgyöngülő napsütés öle.
Keresgélem,
a halszálka-kusza érzékelés
mit veszít el,
mire talál rá,
milyen térérés távlatába száműz?
Ami egykor mindennél fontosabb volt,
amire az életemet tettem,
amit gyűlöltem és szerettem,
azt most már
le se nézi, kétségbe se vonja
e kusza, szenvedély utáni kor.
Lüktető
orvos-keze a pulzusomra téved,
mintha beteg volnék, úgy csitít.
Véletlen volt,
mondja tűnődve,
véletlen minden út, amit bejártál,
és véletlen az is, amit nem járhatsz be most már soha.

Az öregség

nem úgy tör rád, nehogy azt hidd,
mint a vihar,
s nem úgy csap beléd, mint a villám.
Észrevétlenül, hosszan barátkozik veled,
jóakaródnak mutatja magát,
belátást, bölcsességet mímelve udvarol körül,
de el ne hidd egyetlen szavát se,
bujá és hazug lepketánca
ifjúi önbecsülésed hernyórágta sebeit
nem gyógyítja be, csupán elfödi.
Most, hogy mindezt tudom,
szeretném elhessegetni magamtól,
szeretnék hátat fordítani neki,
hagynám faképnél,
de hiába,
gúnyos nevetése bőrömmön habzik,
a csontomba nyilall,
átmossa agyvelőm.
Bármilyen kínos, bármilyen megalázó,
el kell ismernem, ő is én vagyok.